

РЕШЕНИЕ

№ 3337

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **14095** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по предявени от от И. Г. С.- Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, ап. 6, чрез адв. С. Д. от САК, обективно съединени искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, срещу Столична дирекция на вътрешните работи със седалище в [населено място], за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от отменено Наказателно постановление /НП/ №4407 от 22.06.2018 г., издадено от началник на 05 РУ към СДВР, отменено с Решение № 228157/30.09.2019г. по н.а.х.д..13616/2018 г. на Софийски районен съд, влязло в сила на 22.10.2019 г.; в размер на 600 лв., представляващи разноски за процесуално представителство на ищцата по н.а.х. дело № 13616/2018г. на Софийски районен съд (СРС), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на решението на СРС, до окончателното изплащане на сумата.
Ищцата твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на НП пред СРС е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., представлявана е от адвокат по пълномощно и договор за правна защита и съдействие, представени с исковата молба.
Поддържа, че са налице предпоставките на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени вреди, равняващи се на направените разноски за договорено и платено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

Претендира се и присъждане на разноски за водене на иска - за държавна такса - 25 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 300лв.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адв. Д., който в ход по същество претендира и основателността на исквете, както и присъждането на разноски за воденето на делото.

ОТВЕТНИКЪТ, СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, чрез юрк. П., в писмен отговор на исквата молба, оспорва изцяло предявените искове. Претендира, че е останал недоказан вторият елемент от отговорността по ЗОДОВ – претърпени вреди, като счита, че платеното адвокатско възнаграждение не следвало да се претендира по реда на чл.1 ЗОДОВ, тъй като не е вреда Срещу плащането ищцата получила адвокатска услуга и патримониумът ѝ не е намалял. Разноските не могли да се интерпретират като вреда по чл.4, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, при положение, че не произтичали пряко и непосредствено от наказателното постановление. По делото не били ангажирани доказателства за подписан валиден договор за правна защита и съдействие във връзка с конкретното административно-наказателно производство, както и доказателства за извършено плащане. Представянето на разписка за получена сума извън рамките на производството и след приключването му, когато вече е постановено решение по спора, не обосновавала наличие на реално причинена вреда от отменения със съдебното решение акт. Ответникът оспорва при условията на евентуалност размера на възнаграждението на адвоката, тъй като се отнасяло за дело с ниска степен на сложност, приключващо в едно заседание. Намира го за прекомерно, иска да бъде редуцирано до предвидения минимален размер.

В писмени бележки юрк. П. по същество поддържа предявените с отговора възражения, направено е и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение пред настоящия съд.

ПРОКУРОРЪТ – К. при Софийска градска прокуратура, даде заключение за основателност и доказаност на исквете.

По делото е приложено в цялост н.а.х.д. 13616/18 г. на СРС.

Административен съд София-град, след като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите на страните, намира за установено следното:

Не е спорно между страните, че срещу ищцата е издадено Наказателно постановление №4407/22.062018г., от началник на 05 РУ - СДВР, с коет она ищцата е наложена "глоба" в размер на 2000 лв. , както и, че НП е отменено с Решение № 228157/30.09.2019г. по н.а.х.д..13616/2018 г. на Софийски районен съд, влязло в сила на 22.10.2019 г.

Видно от делото на СРС, въззивнат ажалба срещу НП е подадена чрез адв. Д., към жалбата е приложено пълномощно и договор за правна защита и съдействие - л. 10 от делото, съгласно договора възнаграждението за адвокат Д. е в размер на 600 лв., а предметът е правна защита и съдействие по конкретното дело. Договорът - бланка, утврдена от Висшия адвокатски съвет, съдържа и изявление за плащането на сумата

в брой.

По делото пред СРС са проведени 3 съдебни заседания с участието на адвокат, представляващ ищцата, още с жалбата са направени доказателствени искания и изложени правни съображения, уважени от въззивния съд - неспазването на срока по чл. 34, ал.3 ЗАНН, нормативно установен за издаване на НП, и което обстоятелство е прието за доказано и от разпита на свидетелите по делото. Също е прието и допуснато нарушение по чл.36, ал.1 ЗАНН за образуване на административно-наказателното производство - които доводи съдът приема, че касаят правни познания, и не би могло всяко наказано лице, което не разполага с такива познания, да се защити срещу НП като процесното.

За разноси по воденето на исковете по настоящото дело, ищцата представи списък на разностите - л. 29 от делото, като претендира присъждането на 10 лева за държавна такса - по вносна белжка на л. 3 от делото, и за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., за което представя договор за правна защита и съдействие от дата 10.01.2020г. - утвърден образец, в който е посочено, че същата сума е платена в брой (лист 12 и 14 от делото).

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По основанията на исковете за вреди

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди.

В разглеждания случай и четирите предпоставки са доказани.

В производствата по ЗАНН субсидиарно са приложими правилата на НПК, които към датата на приключване на производствата по оспорване на процесното НП, не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Ищцата И. Г. С. - Д., чрез адв. Д., проведе успешно главно доказване на реално причинената вреда, изразяваща се в заплатено адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт.

От събраните писмени доказателства безпротиворечиво се установи осъществяването на процесуално представителство на ищцата от адвокат по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на наказателно постановление във въззивната инстанция, за което представителство ищцата е направила разноски.

Представителството е осъществено както чрез процесуалните действия в съдебно заседание, така и чрез изготвянето на въззивната жалба срещу НП.

В договора за правна защита и съдействие по делото пред СРС е договорено възнаграждение в размер на 600 лв., като е доказано реално извършено плащане на възнаграждението още в хода на съответното производство, видно от данните за плащане в брой по договора.

Предвид изложеното искът за присъждане на обезщетение за вреди в размер на 600 лв., е доказан по основание, тъй като са налице предпоставките по чл.1 ЗОДОВ: незаконосъобразен акт, претърпени вреди, както и причинно-следствена връзка между акта и вредите.

Относно размера на иска за вреди:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/ 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски към

момента на приключване на устните състезания по двете дела, съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

.Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Следва да се приеме за доказано, че за осъществяването процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищцата е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. за въззивната инстанция.

По довода на ответника за справедливост обезщетението за вреди, съдът съобрази следното:

Ответникът е посочил, че адвокатското възнаграждение, претендирано като обезщетение по делото, е прекомерно, т.е. не е справедлив, а справедливостта е критерий при определянето на размера на щетите, съответно на обезщетението по чл. 4 ЗОДОВ.

1) По справедливостта на обезщетението за вреди по чл.4 ЗОДОВ в конкретния случай, съдът като взе предвид, че претендираното обезщетение съставлява договорено и платено възнаграждение на адвокат, от правна страна намира следното:

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да

се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г.

Съображения в този смисъл са изложени и в решение на СЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите е подзаконов нормативен акт, приет в съответствие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва, че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Нещо повече - договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 5 ЗА.

2) Преценка по същество

Процесното НП е с материален интерес - наложена е "глоба" в размер на 2000 лв., а за защитата срещу НП по договора за правна защита и съдействие е договорено и платено възнаграждение на адвоката в размер - 600 лв.,

Съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т.2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията на разпоредбата към датата на договора за правна защита и съдействие по делото пред СРС - 07.01.2019г., минималният размер на възнаграждението е 370 лв. за всяка инстанция.

Видно от обсъденото по фактите, по делото са проведени 3 съдебни заседания с участието на адвокат, представляващ ищцата, изготвена е въззивната жалба, направени са искания по доказателствата, адвокатът е взе участие при събирането им от въззивния съд. Действията по процесуалното

представителство в конкретния случай надхвърлят минималното за правна защита и съдействие по административно-наказателни дела.

Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Съдът съобрази, че съгласно чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Видно от чл.132, т.5 от същия закон, дисциплинарно нарушение от страна на адвоката съставлява уговарянето на възнаграждение от клиенти, по-ниско от предвиденото в наредбата на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа освен в случаите, когато в този закон и в наредбата е предвидена такава възможност. Възможност за последното е предвидена по чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата - за оказване на безплатно адвокатска помощ, но изрично е определен кръга на лицата – такива с право на издръжка, материално затруднени лица, и роднини и близки. Видно от ал.2 на същата разпоредба, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, съдът присъжда на адвоката и определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Също видно от § 26 на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при договаряне с клиенти юридически лица - болници, социални домове за деца, за възрастни хора или за хора с увреждания, с преобладаващо обществено финансиране, които в кръга на своята дейност обслужват неограничен обществен интерес, адвокатът, съответно адвокатският съвет при условията на чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата, може да договаря възнаграждения под определения в настоящата наредба минимум за конкретен вид работа, но не по-малко от 1/4 от него. Очевидно казуса по делото не предполага безплатна правна помощ или договаряне на възнаграждение под минимума по наредбата.

Съгласно чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата, възнаграждението може да се уговори в *абсолютна сума и/или процент върху определен интерес* с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес.

В казуса по делото е договорено възнаграждение в двукратния размер на минималното възнаграждение - 580 лв. за въззивната инстанция, и в минималния размер за касационната инстанция за един адвокат.

В Решение №14820/10.12.2014г. по адм.д.10395/2014г. на Върховен административен съд, обн. ДВ. Бр. 10/2016г. са изложени и мотиви по повод възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като съставът е приел, че: „Предвид свободата на договаряне, клиентът е в правото си да реши до какъв размер адвокатско възнаграждение да се договори, като същият е наясно, че предвид разпоредбите на чл. 78, ал. 5 и чл. 161, ал. 2

ДОПК, в случай на възражение за прекомерност той рискува при спечелване на делото да му бъдат присъдени разноски до установения с наредбата минимален размер. От друга страна, с посочените разпоредби законодателят е определил границите, до които следва да се присъждат адвокатските възнаграждения като част от разноските на страната. Както се посочва в тази връзка в ТР № 6/2012 г., "тези граници са израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие". Казусът по делото е идентичен с този по цитираната съдебна практика, предвид възможността настоящия съд да разгледа възражението за прекомерност на възнаграждението на адвоката, претендирано като имуществена вреда, изрично приета с тълкувателното решение № 2/2017г. на ВАС.

Както се посочи, с процесното НП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000лв., на основание вменено нарушение за отправянето на сигнали по телефон 112. За да прецени дали претендираният размер на платените от ищцата разноски за адвокатско възнаграждение е справедлив и обоснован, съдът на първо място взе предвид размера на наложената санкция. Касае се за материален интерес, и за възнаграждението на адвоката е приложим чл.18, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, т.е. не по-малко от 370 лв. Следователно, върху стойността на глобата по процесното НП, минималното възнаграждение на адвоката по наредбата е в размер на 370 лв. на основание чл.7, ал.2, т.2 от наредбата в съответната редакция към момента на договаряне на възнаграждението.

Що се касае до размера на наложената санкция, то в обикновения случай за физическо лице, е в значителен размер, поради това възлагането на правната защита на адвокат е оправдано, в това число и от фактическата и правна сложност на делото. Също съдът съобрази, че санкцията с процесното НП за ищцата има по-скоро морален характер, тъй като е обвинена, че е подала без основание сигнал до национален телефон 112 и поради това отмяната на НП е значимо и в този аспект.

С оглед на горното, съобразно критериите, посочени в мотивите на ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият състав на АССГ приема, че „справедливият и обоснован“ хонорар за защита срещу процесното НП, определен въз основа на наложената на ищеца имуществена санкция, предвид обема на действително осъщественото процесуално представителство и интереса от защитата, е действително заплатеният и претендиран като вреди по делото размер на възнаграждението за един адвокат, в размер на 600 л., не е прекомерен.

Следователно, исковата претенция за вреди е доказана по основание и следва да бъде уважена.

По претенцията за законна лихва върху обезщетението

, считано от 22.10.2019г. - датата на влизане в сила на решението на СРС за отмяна на процесното НП:

Основателна е и исковата претенция за присъждане на законната лихва върху обезщетението за вреди в размер на 600 лв. от датата на влизане в сила на решението за отмяна на НП - от **22.10.2019г.**

По т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, е прието, че при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е *от датата на влизането в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове.* В случая тази дата е дата на решението на АССГ - 08.05.2019г. , от която дата се претендират и лихви.

Следователно, върху размера обезщетението за платено възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие, признат за основателен от съда или 600лв., следва да се присъдят и лихви - законната лихва, считано от 22.10.2019г.

По исканията и на двете страни за присъждането на разноски по делото:

На основание чл.10, ал.3, изречение първо ЗОДОВ, искането на ищцата за присъждане на разноски за платената държавна такса в размер на 10 лв. , предвид изхода на делото, следва да бъде уважено. Съгласно тази разпоредба, при изцяло или частично уважаване на исковите, съдът осъжда ответникът да заплати разноските за производството, както и заплатената държавна такса.

На основание чл.10, ал.3, изречение второ ЗОДОВ, искането за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено съразмерно на уважената част от иска. По делото се претендират разноски за адвокат от страна на ищеца отново в размер на 300 лв.

Съдът намира, че съобразно материалния интерес на иска, приет за основателен - 600лв., съобразно правната уредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения към датата на договора за правна защита и съдействие по делото, - 10.01.2020г., адвокатското възнаграждение е в минималния размер по чл. 8, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в сила преди отмяната на нормата с Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС, обнародвано в ДВ бр. 45/20г. в сила от 15.05.2020г.

Така на ищцата следва да се присъди за разноски по делото общо сумата от 310 лв.

Претенцията на ответника за присъждане на разноски следва да се разгледа на правно основание чл.10, ал. 4 ЗОДОВ, според която разпоредба : "Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ." Исковата претенция е предявена на дата 18.12.2019г., а посочената

редакция на разпоредбата - след ДВ бр. 94/2019г., е в сила към датата на исковата молба, и следователно приложима. Тъй като исковете са уважени изцяло, на ответника не се следват разноски.

На основание изложеното и чл. 172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, със седалище в [населено място], да заплати на И. Г. С.- Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, ап. 6, сумата от 600 (шестстотин) лева за обезщетение за вреди, претърпени от незаконосъобразността на Наказателно постановление №4407 от 22.06.2018 г., издадено от началник на 05 РУ към СДВР, отменено с Решение № 228157/30.09.2019г. по н.а.х.д..13616/2018 г. на Софийски районен съд, влязло в сила на 22.10.2019 г.; ведно със законната лихва върху обезщетението за вреди, считано от 22.10.2019г.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, със седалище в [населено място], да заплати на И. Г. С.- Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, ап. 6, СУМАТА ОТ 310(триста и десет) лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: